

Küçük Gizem Treni

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Gizem Treni

Yavuz DEMİRKİRAN

Mia ve Theo kasabanın kenarındaki küçük bir evde yaşıyorlardı. Mia sekiz yaşındaydı; kıvrırcık siyah saçları iki topuz yapılmıştı ve sarı bir yağmurluk giyiyordu. Theo altı yaşındaydı; mavi tulum giyiyor ve kırmızı şapkasını ters takıyordu. Keşfetmeyi çok severlerdi. Bir gün Mia bir saksının altında paslı bir anahtar buldu. "Bu neyi açar acaba?" diye merak etti. Theo üzerinde hiç istasyon işaretlenmemiş eski bir harita çıkardı. "Belki de öğrenmeliyiz," dedi.

Ertesi sabah erkenden bahçelerinin arkasındaki dar bir patikayı izlediler. Patika, ahşap bir bankı ve üzerinde "Gizem Durağı" yazan bir tabelası olan küçük bir istasyona çıkıyordu. Büyük bir köpekten daha büyük olmayan küçük pirinç bir tren motoru bekliyordu. Yuvarlak fener gözleri vardı ve bacasına kırmızı bir atkı bağlanmıştı. "Merhaba!" dedi Mia. "Sen bir tren misin?" Motor küçük zilini çaldı. "Ben Pip!" dedi cıvıldayarak. "Dikkatli çocuklar için dururum."

Theo haritasına baktı ama istasyon haritada yoktu. "Bu nasıl olabilir?" diye sordu. Pip minik bir buhar bulutu püskürttü. "Benim demiryolum unutulmuş bahçeleri birbirine bağlar," dedi. "Kimsenin hatırlamadığı yerleri." Mia'nın gözleri merakla büyüdü. "Trene binebilir miyiz?" diye sordu. Theo onun elini tuttu. "Ancak birlikte kalırsak ve adımlarımıza dikkat edersek," dedi. Pip başını salladı. "Kural bu!"

Mia ve Theo Pip'in küçük vagonuna bindiler. Yumuşak kadife koltukları ve çiçek şeklinde pencereleri vardı. Pip zilini çaldı ve yola koyuldular. Raylar uzun otların arasından kıvrılıyor ve taş bir köprünün altından geçiyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Mia. "İlk unutulmuş bahçeye," dedi Pip. "Yıllardır yalnız." Theo haritasını kontrol etti. "Burada hiç istasyon yok," dedi. "Gizem de bu!" dedi Mia.

Yabani otlarla kaplanmış bir bahçeye vardılar. Çiçekler boyunlarını bükmüş, fısıkiye kurumuştu. "Ah, zavallı bahçe," dedi Theo. Mia paslı bir sulama kabı gördü. "Hadi yardım edelim!" dedi. Yabani otları yoldular ve yakındaki bir dereden su getirip çiçekleri suladılar. Pip zilini usulca çaldı. "Gevşek taşlara dikkat," diye uyardı. Theo adımlarına dikkat etti ve Mia'nın elini tuttu. Yavaş yavaş bahçe çiçek açmaya başladı.

Sıradaki durak, kırık bir salıncağı ve birbirine dolanmış sarmaşıkları olan bir bahçeydi. Mia öne koşmak istedi ama Theo ona hatırlattı: "Birlikte kalalım!" Sarmaşıkları temizlediler ve salıncağı Mia'nın sırt çantasından çıkan bir ip parçasıyla tamir ettiler. Pip'in zili çınladı. "İleride patıkada bir boşluk var!" diye seslendi. Dikkatlice üzerinden atladılar. "İyi bir takımız," dedi Mia. Theo aralıklı dişleriyle gülümsedi. "Merak ve dikkat!"

Üçüncü bahçeye doğru yol aldılar; orada küçük bir gölet yapraklarla tıkanmıştı. "Balıklar nefes alamıyor," dedi Theo. Mia sırt çantasında bir kepçe buldu. Birlikte yaprakları topladılar. Pip mutlulukla buhar püskürttü. "Bahçeleri yeniden hayata döndürüyorsunuz!" dedi. "Ama dikkatli olmalıyız," dedi Theo. "Patika kaygan." Mia başını salladı. "Adımlarıma dikkat edeceğim," dedi.

Her gizli durakta tamir edecek yeni bir şey buldular. Doldurulacak bir kuş banyosu, onarılacak bir bank, süpürülecek bir patika. Pip'in zili onları boşluklar ve gevşek taşlar konusunda uyardı. Mia'nın merakı onları keşfetmeye yönlendirdi, Theo'nun dikkati ise onları güvende tuttu. "Her zaman birlikte kalmalıyız," dedi Mia. "Evet," dedi Theo. "Ve atlamadan önce bakmalıyız." Kıkırdayarak yollarına devam ettiler.

Unutulmuş değil, yüksek bir çitle gizlenmiş bir bahçeye geldiler. "İçeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Mia. Pip onlara küçük bir kapı gösterdi. "Küçük ama sığarsınız," dedi. Önce Theo geçti, sonra Mia. İçeride, üzerinde "Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler" yazan güzel bir bahçe buldular. Mia ve Theo birbirlerine baktılar. "Biri burada olduğumuzu biliyor!" diye fısıldadı Mia.

Bahçenin derinliklerine doğru kıvrılan bir patikayı izlediler. "Bu notu kim bırakmış olabilir?" diye merak etti Mia. Theo sarmaşıklardan yapılmış küçük bir evi işaret etti. "Belki orada biri yaşıyordur," dedi. Kapıyı çaldılar ama kimse cevap vermedi. "Dikkatli olmalıyız," dedi Theo. "Biz de bir teşekkür notu bırakalım." Bir not yazıp kapının önüne koydular. Gitmek için döndüklerinde hafif bir hışırtı duydular.

Hışırta bir çalıdan geliyordu ve içinden utangaç yaşlı bir bahçıvan olan Bay Green çıktı. "Sizi ikinizi izliyordum," dedi. "Unutulmuş bahçelerimi yeniden hayata döndürdünüz!" Mia ve Theo gülümsedi. "Pip olmasaydı bunu yapamazdık," dedi Mia. Bay Green onlara her birine içinde bir filiz olan küçük bir saksı verdi. "Bunları evde dikin," dedi. "Ve her zaman hatırlayın: merak iyidir ama dikkat sizi güvende tutar."

Mia ve Theo dikkatli olacaklarına söz verdiler. "Her zaman birlikte kalacağız," dedi Mia. "Ve adımlarımıza dikkat edeceğiz," diye ekledi Theo. Pip zilini çaldı. "Eve dönme zamanı," dedi. Trene bindiler ve Bay Green'e el salladılar. Küçük tren gizli demiryolundan geri döndü. Arkalarında bıraktıkları bahçeler çiçek açmış ve hayat doluydu.

Eve dönerken Pip her bahçede vedalaşmak için durdu. "Ne zaman isterseniz gelin," dedi. "Ama sadece dikkatli olursanız." Mia ve Theo başlarını salladı. "Geleceğiz," dediler. "Gizem Durağı" tabelalı istasyonun yanından geçerken birinin yeni bir kelime eklediğini gördüler: "Çözüldü!" Mia güldü. "Başardık!" dedi.

Eve döndüklerinde filizlerini bahçeye diktiler. "Ne gündü!" dedi Mia. "Küçük trenin gizemini çözdük." Theo haritasını duvara astı. "Ve merak ile dikkatin birlikte gittiğini öğrendik," dedi. Anne babaları nerede olduklarını sordu. "Keşfe çıktık," dedi Mia. "Ama dikkatliydik."

Ertesi hafta Pip'i tekrar ziyaret ettiler. Ona eski atkısının yerine yeni bir kırmızı atkı getirdiler. "Bu senin için!" dedi Theo. Pip sevinle zilini aldı. "Siz tanıdığım en dikkatli ocuklarsınız!" dedi. O günden sonra Mia ve Theo sık sık gizli demiryolunu keşfettiler; her zaman el ele tutuşup adımlarına dikkat ederek.

Ve böylece küçük gizem treni hâlâ yol alıyor, hiçbir haritada olmayan istasyonlarda duruyor. Mia ve Theo merakın harika sürprizlere yol açabileceğini biliyorlar. Ama dikkatin onları güvende tuttuğunu da biliyorlar. Bu yüzden cesur kalplerle ve dikkatli adımlarla, her zaman birlikte keşfediyorlar. Ve unutulmuş bahçeler her gün daha da parlak çiçek açıyor.